

Én Triturus, krónikás és mesterdalnok, világok vándora, aki varázsgömbökön keresztül szemtanúja voltam az eseményeknek, s gondolatolvasás és famulusaim segítségével beleláttam a szereplők múltjába és lelkébe, a magam mesemondó stílusában megörökítettem e történetet, s rendelkezésedre bocsátom, barátom Horius, királyi főtanácsadó, hogy pontos jelentéssel szolgálhass uradnak a fél várost romba döntő démonfejedelemről és a jövőtelét megelőző eseményekről...

Sokféle történet regél hatalmas hősekről, olyasféle kalandozókról, kiknek dicső tettei nemhogy elkoptak volna az évszázadok alatt, hanem éppen ellenkezőleg, újra és újra megelevenedtek, ajakról ajakra szálltak. Az ember, ki oly jártas a nagyotmondásban, kiszínezve a mitikus legendákat, mindig hozzátette a maga történetét. Ezek a hősök az Istenek, a szerencse és a sors kegyelméből országokat és népeket mentettek meg a Gonosztól – s tetteikért valóban őszinte elismerést érdemelnek.

Azonban nem feledkezhetünk meg azokról, kikben valamilyen oknál fogva nem volt meg a hősök adottsága, az elhivatottság, hogy az igaz ügy mellé álljanak. Olyan közönséges kalandozókról beszélek, kik tetteikkel kivívhatták volna, hogy nevük a történelem részévé váljon. Azonban erre nem került sor. Hogy miért?

Egyeseknél származásuk volt a gátló tényező. Másoknál a kellő hozzáállás hiánya nem tette lehetővé. Ők olyan szerzetek voltak, kik nem bíztak magukban, alábecsülték vagy fel sem ismerték valódi értékeiket.

Győzelmet győzelemre halmoztak, de az önmagukkal vívott harcban mindig alul maradtak. Különböző bódítószerek hatása mögé rejtőztek, hogy éljék igaz érzelmektől mentes, de gondtalan és valahol irigylésre méltó életüket.

Voltak azonban olyanok, kikben minden megvolt, hogy nagy hősök legyenek – kellő erő és elszántság; de életük során útjukra a balszerencse árnyéka vetült. Az igazán jelentős pillanatokban mindig rosszul döntöttek, vagy egyszerűen csak a körülmények játszottak ellenük. A Szerencse Istennő gonosz praktikáinak áldozataivá váltak, s a kudarc állandó társukul szegődött.

Megint mások egyszerűen túl gyerekesek, szélhámosak voltak ahhoz, hogy igazi hőökké váljanak. Belekontárkodtak mindenbe, tudni akartak mindenről mindent. De nyughatatlan természetük, türelmetlen jellemük izzó parázsként égette talpukat, s nem hagyta, hogy hosszabb időre bármiben is elmélyedjenek. Így tudásuk – akárcsak hatalmuk – felszínes volt, talmi. Hősnek tartották magukat, mint a gyerekek, kik fakardjaikkal megfutamítanak egy macskát, de egyszerű kalandorok voltak. Semmi több. Ha az ember kiismerte őket, a hátuk mögött jót nevetett rajtuk.

Ezen különböző, de mégis hasonló szerzetek e történet főszereplői:

Csibor, a goblin pap, kinek származása állt leküzdhetetlen szakadékként hírneve útjában;

Tölgytői Zaislo, a kalandos életű, alkoholista kocsmai verekedő, ki nehéz harcok árán megszerzett tapasztalatait oly könnyen és élvezettel feláldozta a Bor és Mámor hatalmas Istenének;

Behemor, a barbár, ki egykor rettenthetetlen harcos hírében állt, de aztán egy alkalommal összetűzésbe

került a Szerencse Istennőjével, s magára haragította őt. Onnantól kezdve szerencsecsillaga leáldozóban volt – megindult lefelé a lejtőn;

Végül Yabbagabb, a minden lében kanál, gyerekes, kontár és dilettáns, harcos-varázsló, pszionista vadtehetség, kinek nyughatatlan természete, szórakozottsága, naivitása és könnyelműsége keserítette meg életét.

Bár meglehetősen kétlem, kedves barátom, Horius, de ha mégis előfordulna, hogy betévedsz egy ódon borospincébe, korcsmába vagy borkimérésbe, s ott a gyertya halovány fényénél megpillantasz a sarokban egy ápolatlan, többnapos izzadtságtól bűzlő, miazmát árasztó, ellenszenves alakot – mint Behemor, Csibor, Yabbagabb vagy Zaislo –, ne ítéld el őt azonnal, mert könnyen lehet, hogy az a férfi teljesebb életet élt, mint te, a király főtanácsadója. S ha ez a vendég megtisztel, és megszólal, hogy régi, voluminózus emlékeinek beavatottjává tegyen, könnyen lehet, hogy e külsőleg szánsalomra méltó lény első néhány szava után tátva marad a szád, és áhítatos figyelemmel merülsz el annak meghökkentő meséiben. Meglehet, hogy Arkania ötdimenziós világának varázsa alatt állok még, s azért e nagy szavak. Szegényes világomba és szülőföldemre visszatérve nem hagytam időt magamnak a búskomorságra, belemélyedtem a Sárga Kígyó, egy találomra kiválasztott fogadó életébe. Meg kell hogy mondjam neked, hatással voltak rám az ott látott események. Ezek a történések hol megnevettettek, hol arra késztettek, hogy elgondolkodjak a lét értelmén, s az individuum világban betöltött helyén és szerepén.

Összeül az asztaltársaság

Karavan, az öreg város, mely egykor a Mongor Birodalom legjelentősebb központja volt, mostanra magán hordozta az enyészet stigmáit. Rozoga viskói, bérkaszárnnyai és kastélyai a dicső múlt árnyaiként léteztek csupán. A hosszú évszázadokat megélt épületek majdnem szétestek, akárcsak maga az immáron történelemmé vált, háborúk sújtotta Mongor Birodalom.

A város málladozó, időkoptatta védfalainak árnyékában, közvetlenül a főkapu mellett, az őrtornyok takarásában természetes fogadó állt, a Sárga Kígyó. Az épület előtt nagy volt a csődület. Karavant többnyire emberek lakták, de ebben az összeverődött tömegben rajtuk kívül előfordultak tündék és törpék, sőt még egy goblin is!

A fogadó fából épült, kétemeletes, mindenfajta díszítést nélkülöző tákolmány volt, a tetején sok-sok kéménnyel, melyekből a füledt, meleg nyári idő ellenére, vaskos füstcsíkok táncoltak az ég felé. S nem csak a kéményekből, hanem a tetőül szolgáló tölgyfadeszkák repedésein keresztül is füst gomolygott elő. Tűz emésztette belülről a szüette deszkákat. Égett a fogadó!

A helyiség gyűlevész, szedett-vedett vendégei néhány perccel ezelőtt még az ülőhelyek birtoklásáért versengtek az elviselhetetlen nyári forróságban. A nap egyre erősebben tűzött, s ahogy emelkedett a hőmérséklet, úgy nőtt a feszültség a zsúfolt teremben. A különböző nációk eltérő vallási, politikai nézeteket vallottak. Heves vita

alakult ki közöttük; szó szót követett, azonban az ellentétes álláspontok képviselői nem jutottak közös nevezőre. Maradt a legkézenfekvőbb megoldás – a vitapartnerek egymásnak estek.

Csattogtak a pofonok. Ablakok és orrok törtek be. Székek és emberek repkedtek a levegőben.

Grog, a sárga és néhol pikkelyes bőrű, ferdeszemű fogadós – akinek az egyik távoli őse feltehetőleg kígyóember lehetett – ordibált, jobb belátásra próbálta téríteni a vendégeket. Átugrotta a söntést. Kezében tekintélyes klopfolót szorongatott – úgy vélte, megfelelő eszköz lesz a rendrakáshoz. Jobbra-balra csapkodott vele, de áldásos tevékenysége nem vezetett békességhez. Egy székláb csattant a tarkóján. A lendülettől előre zuhant, lefejelte az asztalt; egy darabig kivonta magát az események alakulásából.

Hogy ki okozta a tüzet, azt utólag nem tudták eldönteni. Voltak találgatások, célozgatások, kevésbé tapintatos gyanúsítgatások, melyek kis híján újabb verekedést eredményeztek, de a vendégek, ha csak néhány órára is, tanultak a kocsmai harc során szerzett sérüléseikből. Jobb veszteg maradni – gondolták. Sebeiket nyaldosták.

Kimásztak az utcára. Kisebb tömeg csatlakozott hozzájuk, hogy együtt bámulják a tűz martalékává váló épületet. Egy fogadó leégése bizony nem akármilyen látványosság!

Idővel a tűz egyre jobban elharapódzott.

Füstölgő, piszkossárga alak vágódott ki a fogadó ajtaján. Istentelen módon káromkodott, átkot szórt mindenkire, öklét a nép felé rázta, míg másik kezével a tarkóját dörzsölgette. Jellegzetes érdes, sziszegő hangján a következőt ordibálta:

– Vödörket ide! Ég á fogádóm! Minden vágyonom!
Hossszátok vissszzet!

A fogadós a haját tépdelte, pedig már nem sok volt belőle; a feje búbja teljesen kopaszon árválkodott.

A tömeg nevetgélt, tapsikolt.

– Rögvest el kellene oltani a tüzet. Ha nem igyekszünk, a lángok átterjedhetnek más házakra. Leéghet az egész kerület – motyogta a goblin a nagy, ricsajos forgatagban, de szavaira nem adtak az emberek. Kit érdekel egy nyavalyás goblin véleménye?

A fogadós látva, hogy szitkozódása, parancsolgatása nem vezet eredményre, más módszert vetett be. Kreatív elme volt, igazi kereskedő fajzat. Válságos pillanatban sem remegett meg a keze. Mindig megtalálta a helyes kiutat. Rátalált most is a megfelelő szavakra.

Így szólt az egyszerű pórnéphez:

– FigyeljeteK, polgárok! Ákik réssst vállálnák á tüsssz oltásában, vendégeim egy hordó nemes tokelnáui borrá.

Ez hatott!

De az egyszeri embernek is megvolt a magához való esze.

– Mekkora hordó borra? – kérdezték többen a tömegből.

Grog összeszorította fogait, és széthúzta ajkait. Vicsorgott. Kilátszottak apró, hegyes szemfogai. Aztán mosolyt erőltetett az arcára. Fölényesen mondta:

– Ötven gállonosrá!

A tömeg félresodorta a tulajt. Az emberek és más egyéb szerzetek beözönlöttek a fogadóba. A sokaság magával rántotta azokat a báméskodókat is, akiknek eszük ágában sem volt a tüzet oltani. A vendégek fanatikus elszántsággal, egyesek saját köpenyegeikkel csapkodva estek neki a lángok megfékezésének. Mások a

helyiségben lévő vizeshordóból merítettek vizet, vagy az utcavégi öreg kúthoz rohantak, hogy teli vödrökkel térjenek vissza.

Mint láthatjuk, ötven gallon tokelnai nemes csodákra képes. Ha csak öt ezüstöt számolunk fel messzelyéért, akkor is vagy háromszáz aranyat ért a bűvös hordó. Sokan már egy-két aranyért is egymás torkának esnek. Azt hiszem, nem kell ecsetelnem, hogy háromszáz arany értékű dolog megcsillogtatása – ráadásul, ha ez a valami alkoholtartalmú ital –, mire képes.

Jelen esetben már-már hisztérikus tömegjeleneteknek lehettünk szemtanúi.

Karavan nemes polgárai egymást lökdösve, taszigálva, rugdosva, egymáson olykor-olykor átesve, átszellemült lélekkel oltották a tüzet.

A hadvezéreknek is inkább tokelnai vöröset kellett volna osztogatniuk a harcra induló sereg katonái között. Bort azonban nem láttak a katonák. De még sört se. Voltak viszont fizetett zsoldospapok. De azok a borteremtéshez nem értettek, csak áldást osztottak. Nem csoda, hogy a Mongor Birodalom elvesztette a háborút. De nem akarok politizálni. Visszatérek a kocsmabeli eseményekhez.

A tüzet szikrájában elfojtották. Kiszellőztették a helyiséget, helyrepopofozták a székeket-asztalokat, visszaállították a feldőlt pultot. Kisöpörtek, letisztították az asztalokat. Mindezt negyed óra alatt.

Mikor végeztek, nagyobb rend volt, mint a verekedés és a tűz előtt.

Elfoglalták a székeket, kakasülőkéket, a söntés mellett illetve az egész fogadóban jóformán minden talpalatnyi helyet.

Akik eddig nem jöttek be, kinnrekedtek. A vendégek senki többet be nem engedtek. Ötven gallon tekintélyes mennyiség, de tekintélyes volt a vendégek létszáma is. Jó, ha fejenként másfél liter bor jutott mindenkinek. Vének lett volna elaprózni.

Grog rosszállóan sandított a bejárat előtt feszítő nagyivók csoportjára, akik nem voltak hajlandók beereszteni több vendéget –, de nem mert fellépni ellenük, mert félt, hogy kidobják saját fogadójából.

Ha maga az egyik kiskirály akarta volna ma a Sárga Kigyóban tölteni az éjszakát, ő se jöhetett volna be. Egy igazi nagyivó nem mérlegel. Ha italról van szó, se nem lát, se nem hall.

A kocsmá kilencven százaléka ilyen szerzetekből verődött össze.

Így történt, hogy mikor néhány hosszú vándorutat maga mögött tudó neves kalandozó meg akart szállni a fogadóban, nem kaptak bebocsáttatást. Volt közöttük egy hirtelenharagú, mogorva törpe, aki rögtön a csatabárdjáért kapott. Azzal fenyegetődzött, hogy bajtársaival lerombolja az egész fogadót, ha be nem engedik. Márpedig nem engedték be. A fogadót mégsem tudták lerombolni. Pedig volt a törpével egy nagyhatalmú félvér elf mágus és egy valódi lovag is, de ez mit sem számított.

– Most akkor bemehetünk vagy sem?! – kérdezte vészjósló hangon a törpe.

A vendégsereg egy emberként rontott rá, letaposták. A lovagot pedig a falhoz kenték. A többivel is úgy istenesen elbántak.

Ennyit a hősookról!

Mikor a még járni képes neves kalandozók kevésbé szerencsés társaikat támogatva eltakarodtak, a vendégek

megnyugodtak, visszaballagtak a helyükhöz. Alig győzték kivárni az ingyen ital kimérését.

A történet négy főszereplője ekkor már a fogadóban tartózkodott, és az eddig lezajlott eseményekből is kivették a részüket. Volt, aki csak passzív szerepet vállalt, volt olyan, aki a polgárokkal együtt kiáltozott, ordibált. Trágár szavaitól visszhangzott a fogadó. Keze is eljárt bizony néhányszor, bakancsát pedig egyik embertársa fején tisztította fényesre.

A fogadós felhozatott egy hordót a pincéből, s utasította a felszolgálókat, hogy mérjék ki az adagokat. A helyiségre olyan csönd borult, hogy a fogadó túloldaláról is hallani lehetett, ha egy vendég diszkréten kieresztette magából gázait.

Senkinek se volt lehetősége, hogy potyázzon – kétszer kapjon a drága nedűből. Mindenki a körülötte állókat illetve ülőket vizslatta árgus szemekkel.

A felszolgálók óriási kancsókkal a kezükben fürgén bejárták a termet, és mindenkinek teletöltötték a kupáját.

Grog maga is segített a felszolgálásban. Ügyelt arra, hogy mindenki pontosan ugyanannyi bort kapjon. Se többet, se kevesebbet. Ehhez nagyon értett. Hihetetlen gyorsasággal mozgott a keze. Megdöntötte az üveget. A tokelnai vörös bő sugárban bugyogott elő az üveg száján. A gyertyák fényétől varázslatosan csillogott. Színe vérvörös volt.

A fogadós biztos kezekkel dolgozott, soha egy csepp sem folyt mellé. Ez az igazi művészet, nem a kardforgatás! Grog rettentő komolyan vette a mesterségét. Ez látszott minden egyes mozdulatán. Hogy mennyire komolyan, mennyire véresen komolyan, azt

azonban akkor még csak kevesen tudták a vendégek közül.

Odalépett egy asztalhoz, melynek két oldalán kétszemélyes padok szolgáltak ülőalkalmatosságul.

Egyelőre hárman ültek az asztalnál. Egy hely üresen árválkodott, ami nem is volt meglepő, mert a három férfi nem volt éppen bizalomgerjesztő jelenség. Ráadásul sajátságos szagfelhő lengte körül őket.

Mindegyikük kalandozó volt! Életük java részében városról városra kóboroltak, kutattak az ismeretlen után. Új kultúrákat, mesébe illő civilizációkat, népeket, fajokat ismertek meg. Olyan területekre eljutottak, melyeket ember lába előttük nem tapodott. A természet egyszerre volt társuk ételt-italt adó folyóival, menedéket nyújtó barlangjaival, gazdag erdőivel, s legádázabb ellenségük kietlen sivatagaival, mérgező mocsaraival, halálos hegyormaival, szurdokaival. A vándorutak során bizony nélkülözniük kellett. Ha nem akadtak rá eldugott csermely vagy forrás vizére, akár szomjan is halhattak. Ha valaki mosakodásról, tisztálkodásról és alapvető higiéniáról beszélt volna nekik, jót röhögtek volna a képébe. Ha időnként lehetőségük adódott megmártózni egy patak vizében, csakis azért fürödtek meg, hogy ne árulja el őket a szaguk, ha ragadozó vagy szörny elől el kellett rejtőzniük. Nem foglalkoztak azzal, hogyan néztek ki. Egy valamivel törődtek. Azzal, hogy minél veszélyesebb vizekre evezzenek. Megszállottan kutattak az életveszélyes helyzetek után, minél közelebb engedve magukhoz a mögöttük türelmetlenül baktató halált, egyetlen igaz társukat.

Talán e sajátságos, magukra nem adó emberekre jellemző illatfelhőnek volt köszönhető, hogy a három férfi ugyanahhoz az asztalhoz ült, s bár nem ismerték

egymást, mégis rokonszenvet éreztek a másik iránt. Jóllehet a későbbiek során kiderül, hogy alapvető vonásaikban különböznek, de sorstársak voltak, ezt rögtön észre lehetett venni a kalandozó életmódról árulkodó elhasznált ruháik és felszerelései láttán.

Az, akit Yabbagabbnak hívtak, egyszerű vándorruhája fölött cirádás rúnákkal díszített szegélyű karmazsinpiros palástot viselt, mely alapján varázslónak lehetett nézni; a székének támasztott ormótlan, szöges harcibunkó azonban arra utalt, hogy gazdája fegyverforgató. A palást több helyen toldozott-foltozott és szakadt volt, néhol meg különös színű pacák éktelenkedtek rajta, melyek még különösebb szagot árasztottak.

Yabbagabb gyerekes pajkosságot árasztó sunyi szemével asztaltársait fürkészte.

Mellette ült Tölgytövi Zaislo egy leginkább papi gúnyához hasonlító, fekete köpönyegben, melyet lazán csatolt öv fogott össze a derekán. Az övön kardhüvely lógott, ami egy ősi, gazdájánál is több csatát megélt kardnak szolgált otthonául. Zaislo rendszeres italozástól kiszáradt, pirospozsgás arca most a fogadós felé fordult; elmélyülten, izgatottan figyelte, ahogy a tokelnaui bor az üvegből hatalmas kupájába vándorol.

Kettejükkel szemben – csaknem elfoglalva az egész padot – a medvetermetű barbár, Behemor trónolt. Torzonborz hajában, bozontos szakállában több napos ételmaradékok csüngtek. Fegyvere egy hatalmas kétkezes, rozsdás csatabárd volt, melyet hanyagul az asztal alá hajított, ahol oldaltáskája és asztaltársai hátizsákjai heverték. Behemor egy ágyékkötőt leszámítva semmilyen ruhát nem viselt. Hatalmas ogreméretű izmai voltak; mellkasát sűrű szőrzet fedte. Egyik kezével hónalját vakargatta, a másikkal kupáját szorongatta, s

amikor a fogadós teletöltötte, rögvest a szájához emelte. Könnyedén, egy hajtásra itta meg a bort – látszott, hogy erősebb italhoz szokott.

– Ez nem valami sok! – böfögte.

Zaislo a pártjára állt.

– Fogadós! Mi ez a gyerekadag?! Ennél jóval többet ígértél. Az ígéret szép szó, ha betartják úgy jó, vagy felgyújtom az egész kocsmát, minden szentekre mondom, hogy az istenfáját!!!

Grog komoran nézett rá. Megőrizte béketűrését. Visszafogott hangon válaszolt:

– Válobán nem került kiosztásra mind ásssz ötven gállon. De nem emlékszem, hogy tisztáasztuk volna a határidőt, amikor is meg kell, hogy vendégeljelek benneteket. Úgy döntöttem, hogy a további adágok éjfélkor kerülnek kiosztásra.

– A pokolba, oly soká?! Miért éjfélkor? Mi értelme ennek?

– Há nem tudod kivárni, akár el is mehetsssz, vágy há ván pénsszed, físszessed meg, sssz már hossszom is ásssz újabb adágot.

– Szóval erre megy ki a játék! – mérgelődött Zaislo. – Minden szentekre mondom, megvárom én akár a hajnali madárcsicsergést is, ha egy kupa tokelnai jutalmam. De addig is hozz hamar valamilyen bort! Mindegy milyen... a legolcsóbbat.

– Rögvest hossszom – mondta a tulaj látszólag illedelmesen; azonban aki jó megfigyelő volt, észrevehette a gyilkos pillantást a szemében. A farkas néz így a bárányra, amit épp felfalni készül.

Miután a fogadós továbbment, másvalaki jött oda. Ez a valaki olyan kicsiny szerzet volt, hogy az asztallapot is alig érte fel. Egy goblin volt. Barnássárga, ráncos bőre,

kutyaszerű arca az emberek szemében visszataszítónak tűnt. Orrán és fülén apró csontokat döfött át. Rúnajelek és szimbólumok díszítették egy szakadt köpönyegtől eltekintve teljesen meztelen testét.

– Leülhettek? – kérdezte érdes hangon.

2. fejezet

Az ismerkedés

– Elmégy innen a pokolba te ocsmány, rusnya torzszülött!

E kedves köszöntés Zaislo szájából tört elő, s hogy szavainak nyomatékot adjon, kicsit fölemelkedett ültéből, és megfeszítette izmait.

Az ilyen viselkedés kétféle reakciót szokott kiváltani a kalandozókból – már ha elég bátrak, és nem hátrálnak meg. A goblin nem volt gyáva. Az asztalnál ülők arra számítottak, hogy a kutyaképű elborult arccal előrántja parányi, de feltehetőleg erős méreggel átitatott törét, és gyomron szúrja Zaislot; vagy pedig megpróbálja viccesre venni a dolgot, elereszti füle mellett a durva szavakat, meghívja valamilyen italra a sértegetőt, hogy azután szúrja gyomron egy óvatlan pillanatban.

A goblin azonban egyiket sem tette, nyugodt hangon így szólt:

– Ocsmány, rusnya? Torzszülött?? – tette fel magának a kérdést, és egy pillanat erejéig elmorfondírozott. – Rondaság vagy szépség, mint tengerben a vízcsepp, annyit sem számít. Akkor inkább már legyen szegénység vagy gazdagság a kérdés. Hiszen a gazdag aranyért mágia segedelmével bármilyen külsőt vásárolhat magának. De, ami igazán számít, az az, hogy boldognak tartod-e magad vagy sem. Minden más csak körítés.

Na erre a reakcióra aztán senki sem számított. Zaislo és két asztaltársa találkozott már nemegyszer goblinnal. Ostoba, primitív, agyatlan szolganépként ismerték őket,

akik egy-két szavas mondatnál hosszabbra nem képesek, ezért teljesen ledöbbentette őket válaszával ez a kis szerzet.

– Leülhetek? – kérdezte újra a goblin.

Egyikük sem felelt.

– Hallgatás beleegyezés – mondta az aprónép, és felmászott a padra Behemor mellé. Az óriástermetű barbár mellett még inkább aprónak tűnt.

A meglepődés bárgyú álarcát Yabbagabb törölte le először képéről. Megpróbált némi komolyságot erőltetni magára.

– És te boldognak tartod magad? – kérdezte szórakozottan.

– Aki az adott pillanatnak örülni tud, csak az lehet boldog. Ne a jövő felé figyelj, a pillanatnak örülj, mert ha másképpen teszed, sohasem élsz igazán. Amikor egy fiatal lányra vagy fiúra nézek, látom az elmúlást, előttem lebeg a jövő reménytelensége; s nem vagyok képes hinni a boldogságban.

Yabbagabb mosolygott. Abszurdnak találta a helyzetet, ahogy a goblinnal beszélget.

– Furcsa egy szerzet vagy – szólta Zaislo, és úgy mellbe vágta az apró teremtményt, hogy az majdnem leesett a padról.

A goblin szűrös szemeket meresztett rá.

– Hogy hívnak? – kérdezte Yabbagabb.

– Csibornak. Bennetek kiket tisztelhetek?

– Behemor.

– Zaislo. Tölgytövi Zaislo.

– Yabbagabb – mondta a harcos-varázsló, és hitetlenkedve csóválta fejét. – Szerintem te nem is goblin vagy! Egy goblin nem beszél így. Valld be, illuzionista vagy, aki goblinformát öltött magára!

– Tévedsz! Nem vagyok illuzionista.

– Akkor pedig egy tréfás kedvű varázsló változtatott goblinná, hogy kitoljon veled. Jól ismerem a goblinokat, primitív aljanép. Te nem tartozhatsz közéjük – erősködött Yabbagabb.

– Goblin vagyok – válaszolt nyugodtan Csibor. – Goblinnak születtem. Nincs rajtam se varázslat, se átok.

– Az is lehet, hogy csak nem tudsz róla, hogy átváltoztattak. Lehet, hogy az átváltoztatás mellett feledés varázst is mondott rád egy rosszakaró mágusismerősöd.

A goblin hosszan sóhajtott. Már azon volt, hogy ráhagyja erre az önfejű alakra téveszméit, aztán mégiscsak megmakacsolta magát.

– Nem mondtak rám se felejtést, se átváltoztatást. Világosan emlékszem életem minden egyes mozzanatára. Ha van időtök, elmesélem.

– Van időnk.

– Legyen, elmondom, de előtte rendelek valami harapnivalót.

Egy felszolgáló közeledett asztalukhoz. A goblin felemelte karját, jelzett neki.

– Elnézést, rendelni szeretnék.

A felszolgáló továbbment.

Csibor erre előhalászta erszényét, s tekintélyes mennyiségű ezüstérmét szórt ki az asztalra.

A csengő pénzérmék zajára a felszolgáló megfordult, az asztalhoz lépkedett.

– Mit hozhatok? – tudakolta unott képpel.

– Jóember – kezdte a goblin. – Nincs szebb muzsika a pénzérmék énekénél. Igazam van?

– Igazad van. Pénz beszél, goblin ugat. Ugasd el gyorsan, mit hozzak!

Csibor nyugodtan válaszolt. Megszokta már, hogy úgy bánnak vele, mint egy kutyaival. Akik nem ismerték, alsóbbrendű lényként kezelték. Akik egy kicsit ismerték, idegesítő s egyszersmind nevetséges csodabogárnak tartották. Akik jól ismerték... olyanok nem voltak.

– Hozz nyers húst, s valami erdei bogyót.

A férfi furcsán méregette, aztán egy vállrándítással jelezte, hogy talán megoldható. Közben az ezüstérméket vizslatta.

– Mozdulj már, szolga! – kiáltott rá Zaislo. – És nézz utána, hogy mi van a bor rendelésemmel! A végén kaktusz nő a hasamban. Azt ugye te sem szeretnéd?

A férfi megszeppent. Szinte futva indult teljesíteni feladatát.

– Elkezdted a történeted, Csibor? – szólt Yabbagabb, miután a felszolgáló odébbállt.

– Igaz is, mondom. Az én élettörténetem hosszú és néha meglehetősen unalmas, de azért megpróbálom élvezhetően lerövidíteni. Hol is kezdjem? Képzelfetek el egy goblin falut, néhány közönséges putrit, földbe vájt, sárból és vályogból rakott, nyomorúságos odút. Az egyik ilyen koszos viskóban látta meg a kis Csibor a napvilágot, szülei huszonnegyedik gyermekeként. Apám – elmondása szerint – egy időben más volt, mint a többi goblin. Okosabb, bölcsebb volt, mint ők, s nyitott szemmel járt a világban. Furcsa természetét – melyet örökölttem tőle én is – elnézték neki, mert nagy harcos volt, ogrék és trollok feküdtek lába előtt vérbefagyva, dicső rendek vitézei térdepeltek előtte, életükért szájalmasan könyörögve. Nem is fűvócsó vagy parányi tör volt a fegyvere, de még csak rövidkard se; félelmetes láncosbuzogánnyal osztotta a halált. Fegyvere még most is ott lóg házunk falán, hacsak egyik fivérem el nem

lopta, s el nem adta. Apám győzelmet győzelemre halmozott, nem akadt egy ellenfele sem. Az átkozott anthiai csatában mégis oly sérülést szerzett, ami hátralevő életére nyomorékká tette. A sors fintora, hogy a kegyetlen csapást nem ellenség mérte rá, hanem szövetségese, egy hegyióriás, ki nem vette észre őt. A csata hevében véletlenül letaposta, és fél lábára nyomorékká tette. Apámat hősként ünnepelték, mikor visszatért a faluba, de már nem lett a régi. Több csatára vállalkozni nem tudott, a mulatozás és a gyereknemzés lett egyetlen időtöltése. Én az apám életét megváltoztató anthiai csata után két évvel születtem, így az ő hőstetteit csupán hallomásból ismerem. Abban az időben apám már csak az emlékeire, dicső harcoséveire lehetett büszke, mert a tespedtséggel töltött évek alantas, szárnalmas, áskálódó, begyöpösödött agyú goblinná tették, olyanná, mint a többi fajtámbeli. Állandó tivornyából, kicsapongásból, kegyetlenkedésből áll a goblin nép élete. Én már egészen kicsi koromban láttam, hogy nem vagyok közéjük való. Elegem lett goblin társaimból; utáltam a düledező viskót, melyben laknom kellett, amiben ti emberek még a disznóitokat is sajnálnátok tartani. Megvettem sámánunkat, aki démonhitról papolt, gyűöltem az elvadult szertartásokat, az ember-, tünde- és manóáldozatokat. Megcsömöröltem, változásra, nemesebbre vágytam. Valahol lelkem mélyén éreztem, hogy a világ más, mint egy nyamvadt goblin falu, többről szól az élet. Szememet végül egy portya során elfogott öreg tünde pap nyitotta fel. Veszélyes szerzet volt. Kezét-lábát vastagon megkötözték, száját betömték, szent szimbólumát leszakították. Nagyon féltek hatalmától, ami nem is csoda, mert negyven goblin harcos hagyta ott a fogát,

mire ártalmatlanná tették. A törzsi varázslónk még aznap éjjel fel akarta áldozni.

– Sokáig tart még? – ásított Zaislo.

Csibor legyintett. Aztán nagy levegőt vett, és folytatta:

– Most is emlékszem arra a hűvös éjszakára, mikor odalépett hozzám a sámán, arcán torz, elégedett mosollyal, és azt mondta: "Urunk, a démon meg lesz elégedve az áldozat nagyságával. Vigyázz az elfre, Csibor, míg társaid mulatnak, s el nem kezdődik a szertartás!" Mikor magamra hagyott, csak némán álltam a csípős szélben, és a foglyot fürkésztem. Szemem találkozott a tünde pillantásával, és akkor azt gondoltam, bárcsak a szemét is bekötözték volna! Mert az a pillantás, ahogy rám nézett, a gyomromig hatolt, szívem körül megolvasztotta a jégfal maradékát, és nem tudtam többé népünk, a goblin nép ellenségeként tekinteni reá – olyan bölcsesség, erő, tudás és tapasztalás áradt belőle! Az öreg pap felfedezte bennem a változást, s szemével arra próbált rávenni, hogy szabadítsam meg béklyóitól. Nem tudtam, mit tegyek. Hiszen, ha engedek kérésének, magam mögött kell hagynom a falut, különben engem is feláldoznának. Kitaszítottá válnék. Egy magányos goblinnak mi esélye a nagyvilágban? Semmi. A goblin hordában kalandozik. Még apámat is, aki hatalmas harcos volt, tucatnyi goblin kísérte útja során. Akkor én egyedül mit érek? De a választ megtaláltam az öreg pap szemében. Minden kételyemet eloszlatta segélykérő és segítőkész, együttérző pillantása. Ha valaki kirángathatott a posványból, e lelki sorvadásra ítelt közegből, melyben eddigi siralmas életemet tengettem, az csakis ő lehetett. "Magaddal viszel?" – kérdeztem a közös nyelven, mert apámtól úgy-ahogy megtanultam mongoriul. Ő lassan, többször is bólintott. Kivettem a

tömést a szájából, és eloldoztam kötelékeit. Fürgén talpra ugrott, nem szólt semmit, csak megragadott, akár egy rongybabát, és öreg korát meghazudtoló fürgeséggel rohanni kezdett velem. Ott helyben, hirtelen azt hittem, hogy nekivág egy sziklának, mert fajtám gonoszságát vettem alapul, meg azt a tényt, hogy az idegen szemrebbenés nélkül kiontotta negyven fajtámbeli életét. Azt hittem, velem is lelkiismeret furdalás nélkül végez, de a tünde fejében ez meg sem fordult. Amint biztonságos távolságra kerültünk a falutól, letett és hosszas beszélgetésbe kezdtünk, melynek az lett a vége, hogy tanítványává fogadott. A Tudás, a Színtiszta Értelme, a Bölcsesség, a Logikus Beszéd Istenét követte, s mikor felismerte bennem a fogékonyságot hite iránt, elhatározta, hogy alacsony faji származásom ellenére papot farag belőlem. Így kerültem a Tudás Istenének templomába, egy számomra teljesen új, ismeretlen, lenyűgöző világba...

A fogadós tűnt fel meglepetésszerűen, kezében tálcán a rendelést hozva.

– Itt a calquai, a sertésszűcs nyersen és néhány erdei bogyó is volt ráktáron. Még valamilyen? – kérdezte megszakítva Csibor beszédjét, miközben öblös markában eltüntette az asztalon hagyott pénzérméket, és lepakolt a tálcáról négy fakupát, egy kancsó calquai koboldütőt, a goblin elé pedig egy tányért bogyókkal és a nyers hússal.

Mivel semmi egyebet nem rendeltek, a fogadós odébbment felvenni egy másik rendelést.

– Imádom a calquai koboldütőt – szólalt meg Zaislo a véresbarna italt hangosan szűrészelve. – Tudjátok, hogy készül? A szőlő mellé néhány koboldot is gyömoszólnek a présbe, így aztán jó adag koboldvért tartalmaz; ez jellegzetes mennyei bukét ad az italnak.

A goblin inkább az elégett bogyókat vizslatta, csodálkozó arccal. Aztán megkóstolta az egyiket, s elégedetten bólintott.

– Jól sejtettem! – mondta. – Ezek druida varázsbogyók. A fogadósunk vagy hülye, vagy nem tudta, hogy mit szolgál fel. Egy darab ilyen bogyó megér akár egy egész aranyat is. Kíváncsi vagyok, hogy jutott hozzá?

– Hadd kóstolom meg! – kiáltott fel Yabbagabb, és már el is vett egy szemet. – Ez valóban finom – jelentette ki önelégült arccal, miközben szeme úgy csillogott, mint egy kisgyereknek.

Zaislo is bekapott egy szemet.

– És laktató. Mintha egy egész vadkant faltam volna fel!

– Druida varázsereje van. Ha lett volna nyílt sebünk, most begyógyult volna – mondta a goblin, majd biztonságba helyezte batyujában az értékes bogyókat. Aztán így folytatta: – De még nem fejeztem be mondandómat. Megengeditek, hogy tovább meséljek?

– Várj egy kicsit, fogadós! – szólt Yabbagabb a mellé elmenő férfinak. – Hé, nézd már meg, hogy van-e még ilyen erdei bogyótok! Érdekelne engem is!

– Nincsen több. Esss is véletlenül volt.

– Nem is tudsz szerezni?

– Nem hinném.

– Biztos? Sokat fizetnék érte. Nagyon finom bogyó.

– Nem tudok szeresszni. Esetleg hosszhatok gyökereket, enyhén rothadt tobossssszokat vagy füvet?

– Ühmm... még korán van hozzá, fogadós.

A kígyóképű kocsmáros odébbállt.

– Folytassad a történeted, Csibor – szólt Yabbagabb. – Látom, szeretsz sokat beszélni.

– Tehát... – köszörülte meg Csibor a torkát. – ... a papokhoz kerültem, s ott töltöttem tíz kerek esztendőt. Minden napom ugyanúgy telt. A templomot szinte soha el nem hagytam. Az inasként töltött hónapok után a következőkből állt egy napom: Négy órát töltöttem transz-szerű mélyalvásban, két órát imádkoztam reggel, aztán részt vettem a közös étkezésen, melyet egész álló nap tartó tanulás követett; közben megebédeltünk, és a tanulás végeztével megvacsoráztunk, majd a nap lezárásaképpen ugyancsak két órás ájtatos imát tartottunk. Félelmetes lelki egyensúlyra tettem szert. Együtt tanultam az összes többi pappal, segítettek a gondolkodás összetettebb formáinak megismerésében, magamba szívтам minden létező információt, egyre közelebb éreztem magamat a Tudás Ősi Istenéhez. Egy idő után mérhetetlen, és elképzelhetetlenül hatalmas lett az a szellemi erő, melynek birtokosává váltam. Ez az erő, mely a Tudás Istenétől ered, képessé tesz, hogy varázsoljak.

– Azt én is tudok – vágott közbe Yabbagabb. – Hisz nem csak nagy harcos vagyok, hanem tapasztalt varázsló is.

– Amikor azt mondom, varázsolni – folytatta a goblin – , nem holmi gyerekes trükkvarázslatokra gondolok, hanem a mágia felsőbb szféráira: pengefalakra, tömeges szuggesztióra, időtőcsára, gravitáció-változtatásra, sáskajárásra, hegymozgatásra, vízsztévválasztásra, dimenziótorzulásra, létsíkváltásra, extradimenziós manipulációra, démonok karistolására, a Sárkány tébolyára, ég karimájának kifordítására és így tovább...

Az asztaltársak egymásra néztek.

– Nem semmi – akceptálta Zaislo, és meghúzta kupájából a koboldütőt.

– Én is hasonló varázslatokat tudok – mondta Yabbagabb. – Ezeréves látó szemek az örök sötétség birodalmában, ősi szolgafaj megidézése természetesen extradimenzionálisan, a régesrég elveszett mágia feltárása, az ismeretlen mágia megismerése, illetve kedvenceim közé tartozik az Örök Kárhozat rothadó mocsarára és az Ezeréves Háború eleven halottainak áporodott bűzére emlékeztető Yabbagabb Rettenetes Böfögtetése varázslat. Ez utóbbi – neve is jelzi – saját kreáció.

– Látom, műveled a nagy szavak forgatásának tudományát. Még senki szájából se hallottam ennyire szépen megnevezni ily közönséges varázslatokat: sötétben látás, famulusidézés, azonosítás, mágia érzékelés vagy, mint a böfögtetés, egy közönséges trükkvarázslat – mondta komoly arccal Csibor, és nem hagyta, hogy Yabbagabb a szavába vágjon. – ... én mindössze, annyit akartam mondani, hogy a világ működését ismerő, nagytudású bölccsé váltam. Dolgom a szemlélődés, a tudás keresése, nem pedig használata. Erőmmel csak akkor élek, ha közvetlen veszély fenyeget. Egyébként türelem és alázat szegődött társamul. No, de folytatom történetemet... Sokat kalandoztam, sokat megéltem, láttam és tapasztaltam. Kalandjaim mind-mind hatalmas könyveket töltenének meg, mindegyikről napkeltétől napnyugtáig mesélhetnék. De most kereső utam végállomásáról szeretnék beszélni... Eljött életemben egy nap, mikor megvilágosodásként hasított belém a tudat, egyfajta életcél, direktíva, hogy az Istentől megszerzett tudást meg kell ismertetnem fajtársaimmal, a goblin néppel. Rettentő nehéz, sőt kijelenthetem, életem legnehezebb küldetésére vállalkoztam. Hogy a fejembe vett cél megvalósítása lehetetlen, és nemes

hittérítő vállalkozásom fajtám szájalmasan siralmas erkölcsi és lelki sivársága miatt eleve kudarcra ítéltetett, arra akkoriban még nem gondoltam... Hosszú keresés után leltem rá az ideális goblin falura. Néhány százan lakták. Rögtön elkápráztattam őket papi tudományommal, melynek az lett a vége, hogy féltékeny sámánjuk kihívott varázspárviadalra. Biztos lehetett a tudományában, a démona emberfeletti erővel ruházta fel, de azért megérezte, hogy valami nem stimmel nálam. Hogy mennyire nem stimmel, azt a párviadal alatt meg is tapasztalta, Isten nyugosztalja lelkét! Én lettem a falu sámánja, s óvatosan megkezdtem eltévedt báránycáim hitének megreformálását. Sajnos a törzsfőnök áldásos munkámmal nem értett egyet, ahol csak tudott keresztbe tett. Ő hatalmas goblin volt, s mágikus kő védte praktikáimmal szemben, mely állandóan teste körül lebegett. Mivel varázserőm így nem bizonyult elegendőnek ellene, más utat kellett találnom, hogy folytathassam fajom áttérítését a Tudás Istenének hitére. Hamarosan mellém szegődött a szerencse. Egy falunkhoz közeli barlangban félelmetes fenevad vert tanyát. Nem tudtuk pontosan, hogy mi lehet az, de elborzasztott lábnyomának hatalmas mérete. Sárkánylábnyom – suttogták lélegzetviSSzafojtva a goblinok, miközben a hegy megremegett és dűbörgő morajlás rázta meg az erdőt. A goblinok szívét félelem járta át. A törzsfőnökhöz menekültek, tőle vártak segítséget – mindhiába. Akkor hozzám fordultak. Én megmondtam nekik, hogy a Tudás Istenének erejével legyőzöm a szörnyeteget. S hogy szavaimat ne hazudtoljam meg, azon nyomban fölkeredtem, és hamarosan a hegy lábához értem. A barlang szája a fenevad bűzös leheletét okádta reám. Nem haboztam,

beléptem, s addig mentem előre a járatban, míg rá nem akadtam a szörnyre. Hatalmas aranysárkány volt! De ellenem így is esélytelen. Elég volt ránézni... már halott volt. Levágtam a fejét, dicsőségem zálogát, aztán büszke léptekkel visszamentem a faluba. A trófeát a törzsfőnökünk képébe vágtam, aki erre rettegve lábaim elé omlott, Ég és Föld Isteneire fogadkozott, hogy megtesz mindent, amit csak akarok. Végre érkezett az én időm! A goblin nép engedelmeskedett utasításaimnak, és figyelmesen végighallgatták a Tudás Istenéről szóló tanításaimat. Örömöm azonban nem tartott sokáig. Az elégedett vigyor hamar arcomra fagyott, amikor rájöttem, hogy bevehetetlen falakat ostromlok; a goblin agyat ledönthetetlen bástyák védik a tudás erejével szemben. Hiába volt minden igyekezetem és elszánt próbálkozásom, ostoba testvéreim nem tudták magukévá tenni a Tudást, melyet tálcán kínáltam nekik. Sőt, úgy éreztem, hogy primitív gondolkodásmódjukkal képesek és még megfertőzik az én kristálytisza hitemet. Leépülésem kezdetének első jeleire, pánikszerűen hagytam ott népemet, mielőtt teljesen meghülyíthettek volna szellemi degeneráltságukkal. Most itt ülök közöttetek, s próbálom feledni alsóbbrendű fajom fogyatékságait. Ennyi röviden a történetem!

– Igyál a calquai koboldütőből! Az a legjobb felejtőszer – mondta Zaislo. Nem kis dolog volt, hogy az alkoholista kocsmai verekedő borral kínált meg egy goblint.

– Addig mesél valaki más – folytatta. – Például te, hogyishívják, na... Yabbagabb! Az Isten rogyassza rá az eget, aki kitalálta e hülye nevet! Neked mi volt az utolsó kalandod?

– Az utolsó kalandom? – kérdezett vissza Yabbagabb az állat vakargatva, majd sunyi mosoly áradt szét arcán,

és egy kicsit felemelkedett ültéből. – Megküzdöttem egy kimérával, a délvidék legpusztítóbb és legerősebb ragadozójával... Te nem tudod, mi az a kiméra? Képzeld el egy elefánt nagyságú, kérges bőrű, háromfejű szörnyeteget! Ne erőlködj, úgyse lehet úgy elképzelni, hogy a valóságnak akár csak egy töredékét is visszakapd. Azt látni kell, ahogy a hatalmas monstrum eltakarja a napot, elsötétül az ég, ereidben megfagy a vér, kardodra nézel, és rájössz, hogy a szörnyeteg bőre vastagabb, mint fegyvered hossza; egyre erősebben hatalmasodik el rajtad az érzés, hogy még el sem kezdődött a harc, máris vesztettél. Aztán megmakacsolod magad, "Bátorság!" – mondod – és nekirontsz piszkafa fegyvereddel a szörnynek. A kiméra feléd kap oroszlán-, kecske- és krokodilfejével, s lesújtasz rá...

– Hé, a kimérának nincs is olyan feje! – szakította félbe a történetet a szomszédos asztalnál ülő férfi. – A kimérának oroszlán-, kecske- és kígyófeje van. Szerintem nem láttál te még soha kimérát. Különbö is, jóval gyengébb szörny, mint egy sárkány. Van hihetőbb meséd?!

Többen felnevettek az asztalok körül. Yabbagabb csúnya grimaszt vágott az idegenre. Hátranyúlt szöges harcibunkójáért, aztán hirtelen visszarántotta kezét, mert belenyúlt egy szögbe.

– Mit tudsz te ostoba paraszt a kalandozók dolgairól? – kérdezte a fickótól gúnyosan, miközben vérző ujját dörzsölgette.

A férfinál nem volt fegyver, ezért jobbnak látta, ha csöndben marad.

Yabbagabb így folytatta: